Це схоже на прощання. На розрив…
На кожнім кроці ярмарки блошині,
Ломбарди і зачовгані двори,
Потовчені заржавілі машини…

Зужиті речі, латані торби,
Довкруж нудотний запах секон-хендів.
Старенькі просіваються скарби
Під балачки про світло милосердя.

Усе густіші запахи біди.
Все вище розростаються палаци.
Назад в минуле… Тобто в нікуди.
Час – мов павук у герметичній банці.

Все буде добре, кажуть, ростемо!
Все зміниться на краще… незабаром…
…Затиснуті у офісне ярмо,
Приклеєні до яток на базарах,

Нас затягає нетрище густе
Кредитів, розрахунків… Та по суті
Усе не так. Як завше – щось не те,
У власнім домі так не має бути.

І невиразна десь там далечінь,
Боргів-торгів неперебутній сором…
А стільки розвелося тлумачів
На наші душі, і на наше горе.

Важка дорога – зимна і земна…
Ну ось вона – в трагічній іпостасі –
Така покірна і така сумна
Ся довга черга у ощадній касі.

Йде обмолот на хижому току,
А осінь дзвонить вже відром порожнім…
Люблю я Україну… І таку….
Але дивитись в очі їй не можу…